

Ո Ր Ո Շ ՈՒ Մ

ՎԱՐՈՒՅԹԻ ԱՌԱՐԿԱՅԱԿԱՆ ԸՆԴԴԱՏՈՒԹՅԱՆ ՀԱՐՑԸ ԼՈՒԾԵԼՈՒ ՄԱՍԻՆ

24 հունիսի 2024 թվական

ք.Երևան

ՀՀ Վճռաբեկ դատարանի նախագահ Լիլիթ Թադևոսյանս, ՀՀ Վճռաբեկ դատարանի քրեական պալատի նախագահին փոխարինող Արթուր Պողոսյանս, ՀՀ Վճռաբեկ դատարանի հակակոռուպցիոն պալատի նախագահ Արթուր Դավթյանս, ուսումնասիրելով թիվ ԿԴ/0341/01/23 (ՀԿԴ/0108/01/24) քրեական վարույթի ընդդատության հարցը լուծելու համար ՀՀ Վճռաբեկ դատարանի նախագահին ուղարկելու մասին Հակակոռուպցիոն դատարանի՝ 2024 թվականի հունիսի 10-ի որոշումը,

Պ Ա Ր Զ Ե Ց Ի Ն Բ

Վարույթի դատավարական նախապատմությունը.

1. 2023 թվականի օգոստոսի 21-ին Կոտայքի մարզի առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության դատարանում ստացվել է Տիգրան Արամայիսի Հարությունյանի վերաբերյալ՝ 2003 թվականի ապրիլի 18-ին ընդունված ՀՀ քրեական օրենսգրքի (այսուհետ՝ ՀՀ քրեական օրենսգիրք) 179-րդ հոդվածի 3-րդ մասի 1-ին կետով, 325-րդ հոդվածի 2-րդ մասով և Պյոտր Վարդանի Գրիգորյանցի վերաբերյալ՝ ՀՀ քրեական օրենսգրքի 38-179-րդ հոդվածի 3-րդ մասի 1-ին կետով, 325-րդ հոդվածի 2-րդ մասով թիվ 46103719 (ԿԴ/0341/01/23) քրեական վարույթը:

1.1. Կոտայքի մարզի առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության դատարանը 2023 թվականի օգոստոսի 24-ին որոշում է կայացրել թիվ ԿԴ/0341/01/23 քրեական

վարույթը ստանձնելու և 2023 թվականի օգոստոսի 29-ին նախնական դատալսումներ նշանակելու մասին:

1.2. Կոտայքի մարզի առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության դատարանը 2024 թվականի մայիսի 24-ին՝ նախնական դատալսումների ընթացքում, որոշում է կայացրել քրեական վարույթն ըստ ընդդատության Հակակոռուպցիոն դատարան փոխանցելու մասին:

2. Հակակոռուպցիոն դատարանը 2024 թվականի հունիսի 10-ին որոշում է կայացրել թիվ ՀԿԴ/0108/01/24 (ԿԴ/0341/01/23) քրեական վարույթը Վճռաբեկ դատարանի նախագահին ուղարկելու մասին՝ ընդդատության մասին վեճը լուծելու համար:

3. Քրեական վարույթը Վճռաբեկ դատարանում ստացվել է 2024 թվականի հունիսի 13-ին:

Ընդդատության հարցը լուծելու համար էական նշանակություն ունեցող փաստական հանգամանքները.

4. Նախաքննության մարմնի՝ 2021 թվականի հոկտեմբերի 25-ի որոշմամբ Տիգրան Արամայիսի Հարությունյանը ներգրավվել է որպես մեղադրյալ՝ ՀՀ քրեական օրենսգրքի 179-րդ հոդվածի 3-րդ մասի 1-ին կետով և 325-րդ հոդվածի 2-րդ մասով՝ այն բանի համար, որ «նա հանդիսանալով անհատ ձեռներեց և ունենալով ՀՀ արդարադատության նախարարության կողմից սնանկության կառավարչի գործունեության թույլտվություն, կեղծել է իրեն վարահված Արմինե Սարգսյանի և Սամվել Բեկչյանի համարելը սեփականություն հանդիսացող 285.755.000 ՀՀ դրամ արժողությամբ անշարժ գույքերի վերաբերյալ նկարագիրը, դրանք ներկայացրել է գնահատման, ապա գնահատող Պյոտր Գրիգորյանցի կողմից կեղծվել է ներկայացված գույքերի արժեքները, և դրա հիման վրա, ակնհայտ ցածր՝ 14.800.000 ՀՀ դրամով վաճառել է Մուշեղ Համբարձումյանին՝ Պյոտր Գրիգորյանցի օժանդակությամբ վարնման եղանակով դիտավորությամբ հափշտակելով դրանք՝ արդյունքում գույքի սեփականատերերին պատճառելով առանձնապես խոշոր չափերի՝ ընդհանուր 270.955.000 ՀՀ դրամի գույքային վնաս:

Այսպես.

Տիգրան Արամյանի Հարությունյանը 01.02.2011 թվականին գրանցված լինելով ՀՀ արդարադատության նախարարության իրավաբանական անձանց պետական ռեգիստրի գործակալությունում, որպես անհատ ձեռնարկատեր և ունենալով ՀՀ արդարադատության նախարարության կողմից տրված սնանկության գործերով կառավարչի որակավորման թիվ 20121102-00045 վկայականը, 2015 թվականի փետրվարի 2-ին Կոտայքի մարզի ընդհանուր իրավասության առաջին ատյանի դատարանի վճռով նշանակվել է Արմինե Սամարջիկի Սարդարյանի սնանկության գործերով կառավարիչ և «Մսանկության մասին» ՀՀ օրենքի 29-րդ հոդվածի «ե» կետով նախատեսված սնանկության կառավարչի լիազորությունների համաձայն՝ իրականացրել է Կոտայքի մարզի առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության դատարանի 2015 թվականի փետրվարի 2-ին սնանկ ճանաչված Արմինե Սարդարյանին պարկանող գույքի նկատմամբ կազամակերպական-փնտրինչական գործառնություններ, մասնավորապես՝ կրել է նրա գույքի պահպանության ապահովման և գույքագրման աշխատանքներ իրականացնելու պարտականություն, սակայն իրեն վստահված գույքի նկատմամբ ունեցած լիազորություններն օգտագործելով՝ դիտավորությամբ կեղծել է «Արցախբանկ» ՓԲԸ-ում գրավադրված՝ Արմինե Սարդարյանի և Սամվել Բեկչյանի համարեղ սեփականություն հանդիսացող ընդհանուր՝ 285.755.000 ՀՀ դրամ արժողությամբ անշարժ գույքերի՝ թիվ 2335144 սեփականության իրավունքի վկայականով՝ 384-014.1 կադաստրային ծածկագրով հաշվառված 5,2 հա և այլ հող 0,36 հա, թիվ 2335145 սեփականության իրավունքի վկայականով 384-015.1 կադաստրային ծածկագրով հաշվառված 1,86 հա և այլ հող՝ 0,14 հա հողատարածքների նկարագիրը՝ դրանց պրոդակտի այգի հանդիսանալու և ռոտզման ցանցով համալրված լինելու փաստը թաքցնելով, այն գույքագրել է որպես անջրդի հողատարածքներ, ցույց չի տվել ակնկալվող եկամուրները և հողատարածքները վաճառելու նպատակով դրանք գնահատելու համար պայմանագիր է կնքել «Անիկոմ» ՍՊԸ-ի հետ:

Այնուհետև Տիգրան Հարությունյանը վերը նշված 285.755.000 ՀՀ դրամ արժողության անշարժ գույքերը վարման եղանակով հափշտակելու դիտավորությամբ, նախնական համաձայնության է եկել «Անիկոմ» ՍՊԸ-ի աշխատակից՝ գնահատող Պյոտր Վարդանի Գրիգորյանցի հետ և վերջինս,

օժանդակելով *Տ.Հարությունյանին*, անշարժ գույքերի փաստացի վիճակն ուսումնասիրելով կազմել է ակնհայտ կեղծ բովանդակությամբ գնահատման հաշվեկրվություն, դիտավորյալ չներառելով հողապարաժքները փաստացի ոռոգման ցանցով համալրված լինելու և պողպատու այգի հանդիսանալու փաստը՝ դրանք բնութագրել է որպես չորացված ծառերով անջրդի հողապարաժքներ և գնահատել է ակնհայտ ցածր արժեքով՝ 14.700.000 ՀՀ դրամ, որից հետո Տիգրան Հարությունյանը այդ արժեքով գույքերն աճուրդով օտարելու նպատակով միջնորդություն է ներկայացրել *Կուրայքի մարզի ընդհանուր իրավասության դատարան*:

Դատարանը հիմք ընդունելով *Պ.Գրիգորյանի* կողմից կազմված այդ անշարժ գույքերի գնահատման հաշվեկրվությունը, բավարարել է գույքերն ակնհայտ ցածր՝ ընդհանուր 14.700.000 ՀՀ դրամ մեկնարկային արժեքով աճուրդի ներկայացնելու *Տ.Հարությունյանի* միջնորդությունը, որից հետո 12.11.2015 թվականին կայացված երկու աճուրդով՝ ակնհայտ ցածր արժեքներով՝ 10.800.000 ՀՀ դրամով և 3.900.000 ՀՀ դրամով՝ ընդհանուր 14.800.000 ՀՀ դրամով վաճառել է *Մուշեղ Համբարձումյանին*, դիտավորությամբ վարնման եղանակով հափշտակելով իրեն վարահված *Արմինե Սարգսյանին* և *Սամվել Բեկչյանին* պատկանող անշարժ գույքերը՝ նրանց պարճառելով առանձնապես խոշոր չափերի՝ ընդհանուր 270.955.000 ՀՀ դրամի գույքային վնաս (...)¹:

4.1. Նախաքննության մարմնի՝ 2021 թվականի նոյեմբերի 17-ի որոշմամբ Պյոտր Վարդանի Գրիգորյանցը ներգրավվել է որպես մեղադրյալ՝ ՀՀ քրեական օրենսգրքի 38-179-րդ հոդվածի 3-րդ մասի 1-ին կետով, 325-րդ հոդվածի 2-րդ մասով՝ այն բանի համար, որ «նա հանդիսանալով «Անիկոմ» ՍՊ ընկերության գնահատող, նախնական համաձայնության գալով սնանկության գործերով կառավարիչ Տիգրան Հարությունյանի հետ, Արմինե Սարգսյանին և Սամվել Բեկչյանին պատկանող 285.755.000 ՀՀ դրամ արժողությամբ անշարժ գույքերը վարնման եղանակով հափշտակելուն օժանդակելու դիտավորությամբ կեղծել է գույքերի իրական նկարագիրը և գնահատել ակնհայտ ցածր՝ 14.700.000 ՀՀ դրամ արժեքով, վերացրել խոչընդոտները և հիմք ստեղծել *Տ.Հարությունյանի* կողմից անշարժ գույքերն

¹ Տե՛ս քրեական վարույթ, հատոր 3, թերթեր 194-195:

սկնհայր ցածր՝ 14.800.000 ՀՀ դրամով Մուշեղ Համբարձումյանին վաճառելու, որի հետևանքով գույքի սեփականատերերին պատճառվել է առանձնապես խոշոր չափերի՝ ընդհանուր 270.955.000 ՀՀ դրամի գույքային վնաս:

Այսպես.

Պյոտր Վարդանի Գրիգորյանցը, հանդիսանալով «Անիկոմ» ՍՊ ընկերության անշարժ գույքի գնահատող, 18.05.2015 թվականին սնանկության գործերով կառավարիչ Տիգրան Հարությունյանից ստանալով գրություն «Արցախբանկ» ՓԲԸ-ում գրավադրված՝ Արմինե Սարգսյանին և Սամվել Բեկչյանին համարել սեփականության իրավունքով պատկանող 5,2 հա և այլ հող 0,36 հա մակերեսով (թիվ 2335144 սեփականության իրավունքի վկայական, կադաստրային ծածկագիր 384-014.1), ինչպես նաև 1,86 հա և այլ հող՝ 0,14 հա մակերեսով (թիվ 2335145 սեփականության իրավունքի վկայական, կադաստրային ծածկագիր 384-015.1) հողապարածքները գնահատելու վերաբերյալ՝ 03.06.2015 թվականին կատարել է տեղագնություն և նախնական համաձայնության գալով Տիգրան Հարությունյանի հետ, Արմինե Սարգսյանին և Սամվել Բեկչյանին պատկանող 285.755.000 ՀՀ դրամ արժողությամբ անշարժ գույքերը սկնհայր ցածր արժեքով օրարելու՝ վարման եղանակով հափշտակելուն օժանդակելու դիմադրությամբ՝ կեղծել է գույքերի իրական բնութագիրը՝ չի նշել հողապարածքը ռոտզման ցանցով համալրված լինելու և պրդատու այգի հանդիսանալու փաստը, և 19.09.2015 թվականին կազմել է սկնհայր կեղծ բովանդակությամբ գնահատման հաշվետվություն, արդյունքում վերը նշված ընդհանուր 7,65 հա մակերեսով փաստացի ռոտզման ցանցով ապահովված պրդատու այգին գնահատել է շուկայականից սկնհայր ցածր՝ 14.700.000 ՀՀ դրամ արժեքով, այդ կերպ 49 վերացնելով խոչընդոտները և հիմքեր արեղծելով սնանկության գործերով կառավարիչ Տիգրան Հարությունյանի համար՝ սկնհայր ցածր արժեքներով այդ անշարժ գույքերն օրարելու համար:

Այնուհետև Տիգրան Հարությունյանը գույքերն աճուրդով օրարելու նպատակով միջնորդություն է ներկայացրել Կուրայքի մարզի ընդհանուր իրավասության դատարան, որն էլ, հիմք ընդունելով Պ.Գրիգորյանցի կողմից կազմված գույքերի գնահատման հաշվետվությունը, բավարարել է գույքերն սկնհայր ցածր՝ ընդհանուր 14.700.000 ՀՀ դրամ մեկնարկային արժեքով աճուրդի ներկայացնելու

Տ.Հարությունյանի միջնորդությունը, որից հետո 12.11.2015 թվականին կայացված երկու աճուրդով՝ 10.800.000 ՀՀ դրամ և 3.900.000 ՀՀ դրամ, ակնհայտ ցածր արժեքներով՝ ընդհանուր 14.700.000 ՀՀ դրամով վաճառել է Մուշեղ Համբարձումյանին, այդ կերպ դիտավորությամբ վարսման եղանակով հափշտակելով իրեն վադախված Արմինե Սարգսյանին և Սամվել Բեկչյանին պատկանող անշարժ գույքերը՝ նրանց պատճառելով առանձնապես խոշոր չափերի՝ ընդհանուր 270.955.000 ՀՀ դրամի գույքային վնաս (...)²:

5. Կոտայքի մարզի առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության դատարանը, քննության առնելով տուժողներ Ս.Բեկչյանի և Ա.Սարգսյանի լիազոր ներկայացուցիչ Մ.Ավագյանի՝ վարույթի առարկայական ընդդատությունը փոխելով վերաբերյալ միջնորդությունը, 2024 թվականի մայիսի 24-ի որոշմամբ արձանագրել է հետևյալը. «(...) Մեղադրանքի փաստական մասի նկարագրությունից ուղղակիորեն երևում է, որ սույն գործով մեղադրյալ Տ.Հարությունյանը հափշտակությունն իրականացրել է հենց անանկության կառավարիչ լինելու հանգամանքի օգտագործմամբ՝ ՀՀ արդարադատության նախարարության կողմից որակավորման (արտոնագրման) վկայականի հիման վրա՝ իրացնելով «Մասնկության մասին» ՀՀ օրենքով նախատեսված կազմակերպարնօրինչական գործառնություններ:

Ավելին, անանկության կառավարիչներն առհասարակ անանկության վարույթներով իրականացնում են պաշտոնադատ անձին բնորոշ գործառնություններ, քանի որ այդ վարույթներով հանդես են գալիս պետության անունից՝ իրականացնելով պարզիրակված և կազմակերպարնօրինչական գործառնություններ, մասնավորապես.

Մասնկության մասին ՀՀ օրենքի 23-րդ հոդվածի 3-րդ մասի համաձայն՝

«Որակավորումն իրականացնում է Հայաստանի Հանրապետության արդարադատության նախարարությունը: Որակավորումն իրականացվում է որակավորման սրուգման միջոցով, որն անցկացնում է Հայաստանի Հանրապետության արդարադատության նախարարին կից խորհրդակցական մարմին հանդիսացող որակավորման հանձնաժողովը»:

² Տե՛ս քրեական վարույթ, հատոր 3, թերթեր 243-244:

Նույն օրենքի 24.1-րդ հոդվածի 1-ին մասի համաձայն՝

«Անձը որպես կառավարիչ հաշվառման համար Հայաստանի Հանրապետության արդարադատության նախարարություն է ներկայացնում սնանկության գործով կառավարչի որակավորման վկայականի և անհայր ձեռնարկարկրոջ պետական հաշվառման համարը ներառող դիմում, որին կից ներկայացվում են կառավարիչների ինքնակարգավորվող կազմակերպության անդամությունը հավաստող փաստաթուղթը, սույն օրենքի 25-րդ հոդվածի 2-րդ մասով սահմանված ապահովագրական պայմանագրի կամ վկայագրի պատճենը և այդ պատճենը Հայաստանի Հանրապետության արդարադատության նախարարության պաշտոնական կայքում հրապարակելու վերաբերյալ գրավոր թույլտվությունը, ինչպես նաև հաշվառման համար պետական տուրքի վճարումը հավաստող փաստաթուղթը; (...) »:

Նույն օրենքի 29-րդ հոդվածի համաձայն՝

«1. Սնանկության վերաբերյալ գործով նշանակված կառավարիչը՝

(...)

ե) կազմակերպում է գույքագրում, միջոցներ է ձեռնարկում պարտապանին պարկանող գույքի պահպանության ապահովման համար.

զ) վերլուծում է պարտապանի ֆինանսական վիճակը, սնանկության պարճառները, ինչպես նաև պարտապանի ֆինանսական, տնտեսական և ներդրումային գործունեությունը և նրա դրությունն ապրանքային շուկայում.

(...)

3. Սույն օրենքով այլ բան սահմանված չլինելու դեպքում իր լիազորություններն իրականացնելիս կառավարիչը գործում է պարտապանի անունից և իր պարտախանարվությամբ:

(...):»:

Սնանկության մասին օրենքի վերոնշյալ կարգավորումներից ուղղակիորեն բխում է, որ սնանկության կառավարչի գործունեությունն ըստ էության արտոնագրված (որակավորված) գործունեություն է, որի արտոնագրումն իրականացվում է բացառապես պետության կողմից՝ ի դեմս ՀՀ արդարադատության նախարարության, և այդ գործունեության ընթացքում սնանկության կառավարիչն

օժտվում է որոշակի կառավարամթերոհնչական լիազորություններով, ինչից էլ բխում է նաև այն, որ սնանկության կառավարիչն իր կարգավիճակից բխող իրավահարաբերությունների մեջ մրնելիս պերք է ապահովի որոշակի երաշխիքներ, այն է՝ ունենա ապահովագրական պայմանագիր և հանդես գա՝ որպես անհաւր ձեռնարկաւրեր: Այսինքն, վերջինս իր գործունեության հերևանքով պարճաուվաճ վնասների համար վերջինս պարասիանաւրու է իր սեփական, անճնական գույքով, քանի որ գրկվաճ է անհաւր ձեռնարկաւրիրոջ փոխարեն իրավարանական անճի ճնաչափով հանդես գալու հնարավորությունից:

Այսպիսով, սնանկության վարույթի գործունեության ոլորտում սնանկության կառավարիչն առնվաճն սնանկության մասին ՀՀ օրենքի 1-ին մասի «ե» և «զ» կերերով պերության կողմից օժտվել է պարվիրակվաճ՝ կազմակերպական-րնօրինչական լիազորությամբ, ուարի՝ նման լիազորությամբ օժտվաճ անճի կողմից այդ լիազորության օգրագորճմամբ հափշրակությունը ենթակա է որակման որպես պաշտոնական դիրքը կամ իշխանական կամ ճառայողական լիազորությունները կամ դրանցով պայմանավորվաճ ազդեցությունն օգրագորճելու եղանակով կարարվաճ, քանի որ քնարկվող հանցակազմի որակյալ հարկանիշի առկայությունը փասերելու համար բավարար կարող է լինել ոչ միայն մշրապես կամ ժամանակավորապես, այլ նաև հարուկ լիազորությամբ կազմակերպարնօրինչական լիազորությունների իրականացումը, այդ թվում՝ իրավական նշանակություն ունեցող կամ իրավական հերևանքներ առաջացնող կոնկրեր որոշման ընդունման կամ դրա ընդունմանը մասնակցելու առանճին դեպքը (սմանաւրիպ դիրքորոշում է ճնավորել նաև ՀՀ վճռաբեկ դարարանը բճկական գործունեության ոլորտում պաշտոնաւրար անճի կարգավիճակի վերաբերյալ 24.12.2018 թվականի թիվ ԵԷԴ/0040/01/16 որոշման 15-րդ կերում):

Բացի այդ, սույն քրեական գորճի շրջանակներում Քննիչի կողմից րրվաճ հաղորդման հիման վրա նախաճեռնվել է քրեական վարույթ, որպիսի հանգամանքերով պայմանավորվաճ մեղադրյալ Տ.Հարությունյանի վերաբերյալ ՀՀ Հակակոռուպցիոն դարարանում քնվում է քրեական գորճ:

Ուարի հաշվի առնելով վերոնշվաճը՝ Տ.Հարությունյանին ներկայացվաճ մեղադրանքի փասրական հանգամանքները, դրանց րրվաճ իրավական

գնահատականները, ինչպես նաև 2003 թվականի ապրիլի 18-ին ընդունված ՀՀ քրեական օրենսգրքի և գործող ՀՀ քրեական օրենսգրքի, Մասնկության մասին ՀՀ օրենքի կարգավորումները, ՀՀ վճարելի դատարանի կողմից ձևավորված իրավական դիրքորոշումները՝ կազմակերպարնօրինչական լիազորությունների վերաբերյալ, Դատարանը արձանագրում է, որ Տ.Հարությունյանը ենթադրյալ հանցագործությունը իրականացրել է պետության կողմից իրեն՝ որպես սնանկության կառավարիչ տրված կազմակերպարնօրինչական լիազորությունների օգտագործմամբ, հերևաբար՝ քրեական գործը ենթակա է քննության հակակոռուպցիոն դատարանի կողմից (...)»³:

6. Հակակոռուպցիոն դատարանը 2024 թվականի հունիսի 10-ի որոշմամբ արձանագրել է հետևյալը. «(...) [Մ]եղադրյալների նկատմամբ հանրային քրեական հետապնդում է հարուցվել 2003 թվականի ապրիլի 18-ին ընդունված ՀՀ քրեական օրենսգրքի 325-րդ հոդվածի 2-րդ մասով և 179-րդ հոդվածի 3-րդ մասի 1-ին կետով:

Այս առումով հարկ է արձանագրել, որ 2003 թվականի ապրիլի 18-ին ընդունված ՀՀ քրեական օրենսգրքի 325-րդ հոդվածը համապատասխանում է ՀՀ քրեական գործող օրենսգրքի 457-րդ հոդվածին, սակայն նշված հանցակազմը պարունակող հոդվածն ինչպես նախկին, այնպես էլ գործող ՀՀ քրեական օրենսգրքերով նախատեսված չէ կոռուպցիոն հանցագործությունների ցանկերում (...):

Ինչ վերաբերում է 2003 թվականի ապրիլի 18-ին ընդունված ՀՀ քրեական օրենսգրքի 179-րդ հոդվածին, ապա նույն օրենսգրքի հավելված N 6-ի համաձայն՝ կոռուպցիոն հանցագործություն է համարվում յուրացման կամ վարման այն տեսակը, որը կատարվել է պաշտոնական դիրքն օգտագործելով:

Դատարանի գնահատմամբ՝ նշվածն ուղղակի վկայում է, որ պաշտոնական դիրքն օգտագործել ասելով պետք է հասկանալ այնպիսի արարքի կատարում, որը բխում է պաշտոնատար անձի լիազորություններից, որոնք սահմանվում են համապատասխան օրենքներով և ենթաօրենսդրական ակտերով: Ուստի պաշտոնական դիրքն օգտագործելով կատարված վարման սուբյեկտը հայտնի է, այն կարող է կատարվել բացառապես պաշտոնատար անձի կողմից՝ իր

³ Տե՛ս քրեական վարույթ, հատոր 8, թերթեր 37-52:

պաշտոնական լիազորությունների կամ զբաղեցրած պաշտոնի հեղինակության օգտագործմամբ:

Հարկ է փաստել, որ 2003 թվականի ապրիլի 18-ին ընդունված ՀՀ քրեական օրենսգրքի 308-րդ հոդվածի 3-րդ մասի համաձայն՝ պաշտոնապար անձինք են՝

1) մշտապես, ժամանակավորապես կամ առանձին լիազորությամբ իշխանության ներկայացուցչի գործառույթներ իրականացնող անձինք:

2) պետական մարմիններում, տեղական ինքնակառավարման մարմիններում, դրանց կազմակերպություններում, ինչպես նաև Հայաստանի Հանրապետության զինված ուժերում, Հայաստանի Հանրապետության այլ զորքերում և զինվորական միավորումներում մշտապես, ժամանակավորապես կամ առանձին լիազորությամբ կազմակերպական-փնտրինչական, վարչարարական գործառույթներ իրականացնող անձինք:

Սույն դեպքում, թիվ ՀԿԴ/0108/01/24 քրեական գործով մեղադրյալներից որևէ մեկը չի հանդիսացել պաշտոնապար անձ, քանի որ չի իրականացրել մշտապես, ժամանակավորապես կամ առանձին լիազորությամբ իշխանության ներկայացուցչի կամ պետական մարմիններում, տեղական ինքնակառավարման մարմիններում, դրանց կազմակերպություններում, ինչպես նաև Հայաստանի Հանրապետության զինված ուժերում, Հայաստանի Հանրապետության այլ զորքերում և զինվորական միավորումներում մշտապես, ժամանակավորապես կամ առանձին լիազորությամբ կազմակերպական-փնտրինչական, վարչարարական գործառույթներ, այլ հանդիսացել են անհար ձեռներեց և սահմանափակ պարասխանաբարվությամբ ընկերության աշխատակից:

Հաշվի առնելով այն հանգամանքը, որ թիվ ՀԿԴ/0108/01/24 քրեական գործով մեղադրյալները մեղաագրվող ենթադրյալ արարքների կատարման պահին չեն հանդիսացել պաշտոնապար անձինք, այլ հանդիսացել են անհար ձեռներեց և ՍՊ ընկերության ներկայացուցիչ, ուստի 2003 թվականի ապրիլի 18-ին ընդունված ՀՀ քրեական օրենսգրքի 179-րդ հոդվածով նախատեսված ենթադրյալ հանցագործությունները չէին կարող կատարել պաշտոնական դիրքն օգտագործելով, ինչը վկայում է, որ սույն քրեական գործով առկա չէ կոռուպցիոն

հանցագործություն և քրեական գործն ընդդադրյալ չէ ՀՀ հակակոռուպցիոն դադարանին:

Ինչ վերաբերում է այն հանգամանքին, որ 2003 թվականի ապրիլի 18-ին ընդունված ՀՀ քրեական օրենսգրքի 179-րդ հոդվածը համապատասխանում է ՀՀ քրեական գործող օրենսգրքի 256-րդ հոդվածին, որի պայմաններում վարահված գույքը հափշտակելը կոռուպցիոն հանցագործություն է համարվում, եթե կատարվել է իշխանական կամ ծառայողական լիազորությունները կամ դրանցով պայմանավորված ազդեցությունն օգտագործելով, ապա այդ ծանրացնող հանգամանքը վերաբերելի է սույն քրեական գործին: Այսպես՝ դադարանն «իշխանական կամ ծառայողական լիազորություններ» հասկացությունները վերլուծության ենթարկելն առարկայազուրկ է համարում, քանի որ մեղսագրվող արարքները կատարելու պահին որպես հանցակազմը ծանրացնող և ըստ այդմ՝ կոռուպցիոն հանցանք դարձնող հանգամանք հանդիսացել է բացառապես պաշտոնեական դիրքն օգտագործելով կատարված վարնումը, որն ինչպես նշվել է, վերաբերել է միայն պաշտոնատար անձանց: Ուստի, եթե նույնիսկ օրենսդրական փոփոխությունների արդյունքում կոռուպցիոն հանցագործություն է համարվում նաև մասնավոր ընկերության աշխատակիցների հնարավոր օգտագործած լիազորությունները, ապա միևնույն է, այդ հանգամանքը չի կարող մեղսագրվել սույն գործով մեղադրյալներին, քանի որ ինչպես նշվել է՝ արարքի հանցավորությունը և պարժելիությունը որոշվում են դա կատարելու ժամանակ գործող քրեական օրենքով, իսկ արարքի հանցավորությունը սահմանող, պարիժը խտրացնող կամ հանցանք կատարած անձի վիճակն այլ կերպ վարթարացնող օրենքին հետադարձ ուժ չունի արգելվում է:

Այլ կերպ ասած՝ վարնումն այն ծանրացնող հանգամանքում, որը հանցագործությունը դարձնում է կոռուպցիոն բնույթի, րեղի է ունեցել փոփոխություն, մասնավորապես՝ պաշտոնեական դիրք հասկացությունը փոխարինվել է իշխանական կամ ծառայողական լիազորություն հասկացությամբ: Վերջին հանգամանքը հնարավոր է ընդլայնել է սուբյեկտների այն շրջանակը, ովքեր վարնում կատարելու պայմաններում կարող են դիտարկվել կոռուպցիոն հանցանք կատարած: Սակայն սույն գործով ենթադրյալ հանցագործությունները կատարվել են

2003 թվականի ապրիլի 18-ին ընդունված ՀՀ քրեական օրենսգրքի գործողության ժամանակ, ուսրի վերջիններին այնպիսի ծանրացնող հանգամանք մեղսագրելը, որը ենթադրյալ արարքը կատարելու պահին առկա չի եղել, ուղղակիորեն կհանգեցնի արարքի հանցավորությունը սահմանող, պատիժը խստացնող կամ հանցանք կատարած անձի վիճակն այլ կերպ վատթարացնող քրեական օրենքին հետադարձ ուժ տալուն և ըստ այդմ՝ օրենսդրական հստակ արգելքի խախտման, առավել ևս այն պայմաններում, երբ արարքի հանցավորությունը և պատժելիությունը պետք է որոշվեն դա կատարելու ժամանակ գործող քրեական օրենքով:

Դատարանի գնահատմամբ, չնայած վերը կատարված վերլուծությունները քաջառում են սույն գործի ՀՀ հակակոռուպցիոն դատարանին ընդդառյալ լինելու հանգամանքը, սակայն հարկ է նկատել նաև, որ ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 276-րդ հոդվածի 1-ին մասի համաձայն՝ առաջին ատյանի դատարանում վարույթն իրականացվում է միայն մեղադրյալի նկատմամբ և միայն նրան ներկայացված մեղադրանքով:

Դատարանը գտնում է, որ ընդդառյալության հարցը որոշելիս էական նշանակություն ունի մեղադրանքի փաստական նկարագիրը, քանի որ այն իր մեջ պետք է ներառի և դրանում պետք է նկարագրվեն մեղսագրվող արարքի բոլոր հատկանիշները, հանցակազմի տարրերը, այն որակյալ դարձնող յուրաքանչյուր հանգամանքները:

Դատարանը հարկ է համարում արձանագրել, որ մեղադրյալների նկատմամբ հանրային քրեական հետապնդումներ են հարուցվել 2003 թվականի ապրիլի 18-ին ընդունված ՀՀ քրեական օրենսգրքի համապատասխան հոդվածներով, սակայն որևէ անձի մեղադրանքի փաստական նկարագրի մեջ առկա չէ որևէ նշում պաշտոնական դիրքն օգտագործելով վարնում կատարելու մասին, հակառակ դրան՝ հանցակազմը ծանրացնող այլ հանգամանքների օրենսդրական հստակ ձևակերպումներ են առկա, մասնավորապես՝ առանձնապես խոշոր չափերով գույք հափշտակելու մասին:

Նշվածը ևս մեկ անգամ ապացուցում է, որ մեղադրյալներից որևէ մեկը չի հանդիսացել պաշտոնատար անձ և չի օգտագործել պաշտոնից բխող

լիազորությունները կամ պաշտոնեական դիրքը, հակառակ դեպքում՝ մեղադրանքի ձևակերպումներում առկա կլինեն պաշտոնեական դիրքն օգտագործելու վերաբերյալ նշում, իսկ դրա բացակայությունը վկայում է, որ ներկայացված մեղադրանքն իր մեջ չի պարունակում կոռուպցիոն հանցանք, ինչի հետևանքով սույն վարույթն ընդդատյալ չէ ՀՀ հակակոռուպցիոն դատարանին (...)»⁴:

Տուժողներ, գույքային հայցվորներ Արմինե Սարգսյանի և Սամվել Բեկյանի լիազոր ներկայացուցիչ Հ.Անանյանի դիրքորոշումը՝ վարույթի առարկայական ընդդատության վերաբերյալ.

7. 2024 թվականի հունիսի 18-ին Վճռաբեկ դատարանում ստացվել է վարույթի առարկայական ընդդատության վերաբերյալ տուժողներ, գույքային հայցվորներ Արմինե Սարգսյանի և Սամվել Բեկյանի լիազոր ներկայացուցիչ Հ.Անանյանի դիրքորոշումը, որով վերջինս գտել է, որ թիվ ԿԴ/0341/01/23 (ՀԿԴ/0108/01/24) քրեական վարույթն ընդդատյալ է Հակակոռուպցիոն դատարանին՝ փաստելով, որ սնանկության կառավարիչն օրենքով իրեն վերապահված կարգավիճակի, լիազորությունների և գործառնությունների ուժով հանդիսանում է պաշտոնատար անձ:

7.1. Վերոգրյալի հետ մեկտեղ վերջինս նշել է, որ ՀՀ քրեական օրենսգրքի 179-րդ հոդվածի 2-րդ մասով նախատեսված՝ «պաշտոնեական դիրքի օգտագործում» եզրույթը չի նույնանում ՀՀ քրեական օրենսգրքի 308-րդ հոդվածով նախատեսված «պաշտոնատար անձ» հասկացության հետ:

Տուժող կողմի ներկայացուցիչը, գտել է, որ բովանդակային տարբերություն առկա չէ «պաշտոնեական դիրքն օգտագործելով» և «իշխանական կամ ծառայողական լիազորությունները կամ դրանցով պայմանավորված ազդեցությունն օգտագործելով» հասկացությունների միջև, քանի որ դրանք երկուսն էլ ներառում են թե՛ հանրային, թե՛ մասնավոր ոլորտներում պաշտոն զբաղեցնելը և ծառայություն իրականացնելը:

7.2. Տուժող կողմն իր անհամաձայնությունն է հայտնել նաև Հակակոռուպցիոն դատարանի այն դատողությանը, որ Տ.Հարությունյանի մեղադրանքի փաստական

⁴ Տե՛ս քրեական վարույթ, հատոր 8, թերթեր 69-77:

նկարագրության մեջ չկան վերոնշյալի մասին վկայող համապատասխան ձևակերպումներ:

8. Ամփոփելով՝ դիրքորոշում ներկայացրած անձը միջնորդել է լուծել վարույթի առարկայական ընդդատության հարցը և վարույթն ուղարկել Հակակոռուպցիոն դատարան՝ ըստ էության քննության:

Սույն որոշման հիմնավորումները և եզրահանգումը.

9. Սույն վարույթով բարձրացված իրավական հարցը հետևյալն է. հիմնավո՞ր է արդյոք Հակակոռուպցիոն դատարանի հետևությունն այն մասին, որ թիվ ՀԿԴ/0108/01/24 (ԿԴ/0341/01/23) քրեական վարույթն ընդդատյա չէ Հակակոռուպցիոն դատարանին:

10. ՀՀ Սահմանադրության 63-րդ հոդվածի 1-ին մասի համաձայն՝ *«Յուրաքանչյուր ոք ունի անկախ և անաչառ դատարանի կողմից իր գործի արդարացի, հրապարակային և ողջամիտ ժամկետում քննության իրավունք»:*

11. «Մարդու իրավունքների և հիմնարար ազատությունների պաշտպանության մասին» եվրոպական կոնվենցիայի 6-րդ հոդվածի 1-ին մասի համաձայն՝ *«Յուրաքանչյուր ոք, (...) նրան ներկայացված ցանկացած քրեական մեղադրանքի առնչությամբ, ունի օրենքի հիման վրա սրեղծված անկախ ու անաչառ դատարանի կողմից ողջամիտ ժամկետում արդարացի և հրապարակային դատաքննության իրավունք»:*

11.1. Մարդու իրավունքների եվրոպական դատարանը, *«օրենքի հիման վրա սրեղծված դատարան»* հասկացությունը մեկնաբանելիս նշել է. *«Այն երկրներում, որտեղ օրենքը կոդիֆիկացված է, դատական համակարգի կազմակերպումը չի կարող թողնվել դատական մարմինների հայեցողությանը, սակայն դա չի նշանակում, որ դատարաններն օժտված չեն համապատասխան ազգային օրենսդրությունը մեկնաբանելու որոշակի ազատությամբ»⁵:*

Միննույն ժամանակ, դատական մատչելիության իրավունքի համատեքստում Մարդու իրավունքների եվրոպական դատարանը նշել է, որ. *«Ներպետական*

⁵ Տե՛ս Մարդու իրավունքների եվրոպական դատարանի՝ *Gorgiladze v. Georgia* գործով 2009 թվականի հոկտեմբերի 20-ի վճիռը, գանգատ թիվ 4313/03, 69-րդ կետ:

դատական արյանները դատավարական կանոնները կիրառելիս պետք է ձեռնպահ մնան դրանց չափազանցված ձևականացումից, որն իր ազդեցությունը կունենա դատավարության արդարացիության վրա»⁶:

12. Վճռաբեկ դատարանը *Գևորգ Հարությունյանի* գործով իրավական դիրքորոշում է ձևավորել այն մասին, որ. «(...) Գործերի պարզաձև ընդդատությունը, որպես արդար դատաքննության անհրաժեշտ բաղկացուցիչ, հիմնարար իրավական արժեք է: Դրա հիմնարար բնույթը բխում է արդար դատաքննության ինստիտուցիոնալ փարրից՝ անկախ, անկողմնակալ, իրավասու և օրենքի հիման վրա սրբեղծված դատարանի ապահովելու պետության պոզիտիվ պարտականությունից: Իսկ այդ պարտականությունն իր հերթին, ըստ էության, ամրագրված է Հայաստանի Հանրապետության իրավական համակարգում բարձրագույն իրավաբանական ուժ ունեցող այնպիսի նորմատիվ ակտերում, ինչպիսիք են ՀՀ Սահմանադրությունը (...), Քաղաքացիական և քաղաքական իրավունքների մասին միջազգային դաշնագիրը (14-րդ հոդված) և «Մարդու իրավունքների և հիմնարար ազատությունների պաշտպանության մասին» եվրոպական կոնվենցիան (6-րդ հոդված): (...)

Պարզաձև ընդդատության հիմնարար իրավական նշանակությունն այն է, որ յուրաքանչյուր կոնկրետ քրեական գործը քննող դատարանի որոշման հստակ կանոնների առկայությունը և դրանց կանխարեսելի գործադրումն անհրաժեշտ պայման են կողմնակի դիրքորդի մոտ այնպիսի համոզմունք ձևավորելու համար, որ փյալ կոնկրետ քրեական գործը քննող դատարանը և դատավորը նախատրամադրվածություն չունեն, և փյալ գործը վարույթ ընդունելիս սուբյեկտիվիզմն ու կամայականությունը բացառված են եղել:

Այսպիսով, քրեական գործերի ընդդատության որոշման հստակ, կամայականությունը բացառող կանոնների առկայությունը և գործադրումը պարտադիր նախապայման են արդարադատության մարչելիության պարզաձև երաշխավորման համար (...)»⁷:

⁶ Տե՛ս Մարդու իրավունքների եվրոպական դատարանի՝ *Walchli v. France* գործով 2007 թվականի հուլիսի 26-ի վճիռը, գանգատ թիվ 35787/03, 29-րդ կետ:

⁷ Տե՛ս Վճռաբեկ դատարանի՝ *Գևորգ Հարությունյանի* գործով 2011 թվականի հուլիսի 13-ի թիվ ԵԿԴ/0211/01/10 որոշումը, կետեր 15-16:

13. Վերոգրյալից հետևում է, որ ընդդատության կանոններն այն չափանիշներն են, որոնց հիման վրա որոշվում է, թե տվյալ գործով որ դատարանը պետք է իրականացնի արդարադատություն: Ընդդատության կանոնները կոչված են անձին զերծ պահելու դատական շրջապատույտից, որը կարող է առաջանալ, եթե դատարանները հրաժարվեն գործը վարույթ ընդունել՝ իրենց ընդդատյա չլինելու պատճառաբանությամբ:

Ընդդատության ինստիտուտը հիմնարար նշանակություն ունեցող արժեք է, քանի որ այն անմիջականորեն կապված է անձի՝ օրենքի հիման վրա ստեղծված դատարանի կողմից իր գործի քննության իրավունքի հետ: Քրեական վարույթի մասնակիցների համար պետք է կանխատեսելի լինի, թե իրենց գործով որ դատարանը պետք է իրականացնի արդարադատություն:

Անհրաժեշտ է ընդգծել, որ վարույթն ըստ ընդդատության փոխանցելիս, չպետք է դրսևորվի չափազանց ձևական մոտեցում, և պետք է հաշվի առնվի նաև արդարադատության շահը:

14. 1998 թվականի հուլիսի 1-ին ընդունված ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 44-րդ հոդվածի համաձայն՝ *«1. Առաջին աստիճանի ընդհանուր իրավասության դատարանները քննում են բոլոր քրեական գործերը, բացառությամբ հակակոռուպցիոն դատարանին ընդդատյա գործերի, քրեադատավարական օրենսդրությամբ նախատեսված այլ գործեր (նյութեր), ինչպես նաև վերահսկողություն են իրականացնում քրեական գործի մինչդատարանական վարույթի նկարմամբ:*

2. Հակակոռուպցիոն դատարանը քննում է կոռուպցիոն հանցագործությունների վերաբերյալ գործերը, բացառությամբ երբ սույն օրենսգրքի 309.1-ին հոդվածով նախատեսված կարգով առաջին աստիճանի ընդհանուր իրավասության դատարանում դատական քննության ընթացքում առաջադրված մեղադրանքը լրացվում կամ փոփոխվում է, որի արդյունքով անձին առաջադրվում է կոռուպցիոն հանցագործության կատարմանը մասնակցելու մեջ մեղադրանք»:

ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 260-րդ հոդվածի 1-ին մասի համաձայն՝ *«Մարզերի առաջին աստիճանի ընդհանուր իրավասության և Երևան քաղաքի առաջին աստիճանի ընդհանուր իրավասության քրեական դատարաններին*

(այսուհետ՝ առաջին արյանի ընդհանուր իրավասության դատարան) ընդդարյա են առաջին արյանի կարգով իրականացվող բոլոր վարույթները, բացառությամբ Հայաստանի Հանրապետության քրեական օրենսգրքի հավելված N 1-ով նախատեսված կոռուպցիոն հանցանքների վերաբերյալ վարույթների, որոնք ընդդարյա են հակակոռուպցիոն դատարանին»:

ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 263-րդ հոդվածի համաձայն՝
«1. Նախնական դատախոսների ընթացքում պարզելով, որ տվյալ վարույթն ընդդարյա չէ իրեն, դատարանն այն որոշմամբ անհապաղ փոխանցում է ըստ ընդդարյության:

(...)

5. Վարույթն ըստ ընդդարյության սրացած հակակոռուպցիոն կամ առաջին արյանի ընդհանուր իրավասության դատարանը մինչև նախնական դատախոսներ նշանակելը եռօրյա ժամկետում որոշում է կայացնում վարույթը Վճռաբեկ դատարան ուղարկելու մասին, եթե համաձայն չէ դրա առարկայական ընդդարյությանը:

(...)

8. Սույն հոդվածի 5-րդ մասով նախատեսված դեպքում Վճռաբեկ դատարանի նախագահը, Վճռաբեկ դատարանի քրեական և հակակոռուպցիոն պալատների նախագահները վարույթը Վճռաբեկ դատարանում սրանալու պահից տասնօրյա ժամկետում վերջնականապես լուծում են վարույթի առարկայական ընդդարյության հարցը՝ ընդհանուր թվի ձայների մեծամասնությամբ ընդունված որոշմամբ: Քվեարկելիս ձեռնպահ մնալ չի թույլատրվում:

9. Սույն հոդվածով սահմանված կարգով որոշված դատարանը համարվում է իրավասու դատարան»:

15. Սույն վարույթի նյութերի ուսումնասիրությունից երևում է, որ՝

- Կոտայքի մարզի առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության դատարանը որոշում է կայացրել վարույթն ըստ ընդդատության Հակակոռուպցիոն դատարան փոխանցելու մասին՝ փաստելով, որ Տ.Հարությունյանին ներկայացված մեղադրանքի փաստական նկարագրի համաձայն՝ վերջինս ենթադրյալ հանցագործությունը

կատարել է պետության կողմից իրեն՝ որպես սնանկության կառավարիչ տրված կազմակերպատնօրինչական լիազորություններն օգտագործելու եղանակով⁸:

- Հակակոռուպցիոն դատարանը, փաստելով, որ մեղադրյալները մեղսագրվող ենթադրյալ արարքների կատարման պահին չեն հանդիսացել պաշտոնատար անձինք, գտել է, որ վերջիններս ՀՀ քրեական օրենսգրքի 179-րդ հոդվածով նախատեսված ենթադրյալ հանցագործությունները չէին կարող կատարել պաշտոնեական դիրքն օգտագործելով:

Հակակոռուպցիոն դատարանն արձանագրել է նաև, որ մեղադրյալներին ներկայացված մեղադրանքների փաստական նկարագրի մեջ առկա չէ որևէ նշում առ այն, որ մեղադրյալները ենթադրյալ հանցանքները կատարել են պաշտոնեական դիրքն օգտագործելու եղանակով⁹:

16. Նախորդ կետում մեջբերված փաստական հանգամանքները գնահատելով սույն որոշմամբ վկայակոչված իրավադրույթների և արտահայտված իրավական դիրքորոշումների լույսի ներքո՝ պետք է փաստել, որ մեղադրյալ Տ.Հարությունյանին ներկայացված մեղադրանքի ձևակերպումից պարզ է դառնում, որ վերջինս, ունենալով ՀՀ արդարադատության նախարարության կողմից տրված սնանկության գործերով կառավարչի որակավորման վկայական, 2015 թվականի փետրվարի 2-ին Կոտայքի մարզի ընդհանուր իրավասության առաջին ատյանի դատարանի վճռով նշանակվել է Արմինե Սամարջիկի Սարգսյանի սնանկության գործերով կառավարիչ և **«Մասնկության մասին» ՀՀ օրենքի 29-րդ հոդվածի «ե» կետով նախատեսված սնանկության կառավարչի լիազորությունների համաձայն՝** իրականացրել է սնանկ ճանաչված Արմինե Սարգսյանին պատկանող գույքի նկատմամբ **կազմակերպական-փնօրինչական գործառույթներ**, մասնավորապես՝ կրել է նրա գույքի պահպանության ապահովման և գույքագրման աշխատանքներ իրականացնելու պարտականություն, սակայն **իրեն վստահված գույքի նկատմամբ ունեցած լիազորություններն օգտագործելով**, ենթադրաբար կատարել է վատնման եղանակով հափշտակություն:

⁸ Տե՛ս սույն որոշման 5-րդ կետը:

⁹ Տե՛ս սույն որոշման 6-րդ կետը:

Այլ կերպ՝ Տ.Հարությունյանը վատնման եղանակով հափշտակությունն իրականացրել է՝ օգտագործելով սնանկության կառավարչի՝ իրեն վերապահված լիազորությունները, որպիսի ենթադրյալ արարքն իր բնույթով կոռուպցիոն է: Հետևաբար, գտնում ենք, որ առկա է սույն վարույթը Հակակոռուպցիոն դատարանին ընդդատյա լինելու հիմքը:

17. Վերոգրյալի հետ մեկտեղ, Վճռաբեկ դատարանը գտնում է, որ իրավաչափ հիմքեր չկան չհամաձայնելու տուժող կողմի՝ սույն որոշման 7.1-րդ կետում նշված այն դիրքորոշմանը, որ ՀՀ քրեական օրենսգրքի 179-րդ հոդվածի 2-րդ մասով նախատեսված՝ «պաշտոնեական դիրքն օգտագործելով» եզրույթը չի նույնանում ՀՀ քրեական օրենսգրքի 308-րդ հոդվածով սահմանված պաշտոնատար անձ հասկացության հետ:

18. Վերոշարադրյալը հիմք է տալիս փաստելու, որ Հակակոռուպցիոն դատարանի հետևությունն այն մասին, որ թիվ ԿԴ/0341/01/23 (ՀԿԴ/0108/01/24) քրեական վարույթն ընդդատյա չէ Հակակոռուպցիոն դատարանին, հիմնավոր չէ:

19. Վերոգրյալի հիման վրա և ելնելով արդարադատության շահի պաշտպանության անհրաժեշտությունից, գտնում ենք, որ թիվ ԿԴ/0341/01/23 (ՀԿԴ/0108/01/24) քրեական վարույթն ընդդատյա է Հակակոռուպցիոն դատարանին:

Դեկլարվելով ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 263-րդ հոդվածի 8-րդ մասով

Ո Ր Ո Շ Ե Ց Ի Ն Ք

Տիգրան Արամայիսի Հարությունյանի վերաբերյալ՝ 2003 թվականի ապրիլի 18-ին ընդունված ՀՀ քրեական օրենսգրքի 179-րդ հոդվածի 3-րդ մասի 1-ին կետով, 325-րդ հոդվածի 2-րդ մասով և Պյոտր Վարդանի Գրիգորյանցի վերաբերյալ՝ 2003 թվականի ապրիլի 18-ին ընդունված ՀՀ քրեական օրենսգրքի 38-179-րդ հոդվածի 3-րդ մասի 1-ին կետով, 325-րդ հոդվածի 2-րդ մասով թիվ ԿԴ/0341/01/23 (ՀԿԴ/0108/01/24) քրեական վարույթն ընդդատյա է Հակակոռուպցիոն դատարանին:

ՀՀ ՎՃՌԱԲԵԿ
ԴԱՏԱՐԱՆԻ ՆԱԽԱԳԱՀ
ԼԻԼԻԹ ԹԱԴԵՎՈՍՅԱՆ

ՀՀ ՎՃՌԱԲԵԿ
ԴԱՏԱՐԱՆԻ ՔՐԵԱԿԱՆ
ՊԱԼԱՏԻ ՆԱԽԱԳԱՀԻՆ
ՓՈԽԱՐԻՆՈՂ
ԱՐԹՈՒՐ ՊՈՂՈՍՅԱՆ

ՀՀ ՎՃՌԱԲԵԿ ԴԱՏԱՐԱՆԻ
ՀԱԿԱԿՈՌՈՒՊՑԻՈՆ
ՊԱԼԱՏԻ ՆԱԽԱԳԱՀ
ԱՐԹՈՒՐ ԴԱՎԹՅԱՆ